

Full diocesà

6 de juny del 2021

p4 –Pelegrinatge sacerdotal visitant santuaris marians

p5 –Curs Nova Vida en format virtual

«Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà...»

El Cos i la Sang de Crist / Cicle B

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquell temps, Moisès anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor.» Moisès escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obeïrem en tot.» Llavors Moisès aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí.»

(24,3-8)

Salm responsorial

Invocant el nom del Senyor,
alçaré el calze per celebrar la salvació
[115]

Lectura de la carta als cristians hebreus

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisès, la sang dels bocs i del vedell i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

(9,11-15)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar.» Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual. I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos.» Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins el dia que en beuré de novell en el regne de Déu.» Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

(14,12-16.22-26)

«Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres»

Regal de Déu

Carles Riera Fonts, prev.

Aquest bocí de pa per a la gent
té gust d'eternitat —el tastem ara,
en temps feble, distret, indiferent—;
és un fragment del Tot: de l'alba clara,

de la vida que neix, cada moment,
del «per què?» de la mort, que no emmascara
el blanc regal de Déu que omple la ment
i desenllora els ulls de nostra cara

fitant enllà d'aquesta espiga d'or;
per al combat d'avui cercant sentit
és far encès, vençant la freda nit

i si duem endins alguna pena.
Qui assaboreix el fruit sadolla el cor
del blat d'amor, del Sol de la patena.

C. R. F., dins *Déu a prop*, p. 63

Addenda acróstica. Corpus Christi

C Cos de Crist glorificat, però present enmig nostre, de manera perenne, en el pa i el vi eucarístics.

Opció pel misteri del Crist encarnat que fa que devotament ens inclinem o agenollem davant Aquell qui s'agenollà davant nostre per rentar-nos els peus —com ha dit l'abat Josep M. Soler.

Record de l'esperança cristiana i penyora de resurrecció.

Pa i vi beneïts i consagrats que són símbols del cos lliurat i de la sang vessada per amor envers tota la humanitat.

Unitat de vida i cosmovisió compartida amb tothom qui creu en Jesucrist i celebra el seu memorial.

Solidaritat en la lluita pacífica per un món més just i fraternal, animada per aquest regal de Déu per al nostre cos i esperit.

Agenda

Lit. hores: Setmana I

7 dilluns

—Sant Vistremund, monjo
2Co 1,1-7/Salm 33/Mt 5,1-12

8 dimarts

—Santa Cal·líope, mr.
—Sant Pere d'Amer, mercedari
2Co 1,18-22/Salm 118/Mt 5,13-16

9 dimecres

—Sant Efrem, diaca i dr.
2Co 3,4-11/Salm 98/Mt 5,17-19

10 dijous

—Sant Maurici, abat
2Co 3,15-4,1.3-6/Salm 84/Mt 5,20-26

11 divendres

El Sagrat Cor de Jesús
—Sant Bernabé, apòstol
—Santa Maria Rosa Molas, fund.
Os 11,3-4.8c-9/Is 12/Ef 3,8-12.14-19/Jo 19,31-37

12 dissabte

L'Immaculat Cor de Maria
2Cr 24,17-25/Salm 88/Lc 2,41-51

13 diumenge XI de durant l'any/

Cicle B

—Sant Antoni de Pàdua, framenor i dr.
—Sant Gerard
Ez 17,22-24/Salm 91/2Co 5,6-10/Mc 4,26-34

La imatge

L'Eucaristia, moment central en la vivència cristiana, presenta perspectives varies: un grup assegut al voltant d'una taula per fer un àpat; els qui hi seuen tenen una comunió determinada amb el Senyor. Els aliments que s'hi mengen estrenyen el grup i la seva acció; per això la vida s'hi manté.

Qui no obtingui aquests fruits ha d'examinar el nivell de pertinença al grup.

La primera Eucaristia (1562). Juan de Juanes

Pelegrinatge sacerdotal visitant santuaris marians

Mn. Antoni Bonet Trilla

Del 16 al 20 de maig va tenir lloc el pelegrinatge sacerdotal que fa uns quants anys organitza el bisbat amb la companyia del bisbe Xavier Novell.

El grup de capellans es va instal·lar al Seminari de Vic i, des d'allí, van anar fent sortides per visitar alguns santuaris marians del bisbat de Vic. Aquests van ser el de la Mare de Déu de la Salut, el del Far i el de Montgrony, per acabar el darrer dia amb una visita al santuari de Núria del bisbat d'Urgell.

També van aprofitar-ho per a visitar el poble de Rupit, la comunitat de les germanes Dominiques de Gombren, el monestir de Santa Maria de Ripoll i, a Olot, l'església parroquial de Sant Esteve, la cooperativa La Fageda i el Museu dels Sants, a més de fer un tomb per la Fageda d'en Jordà.

Cal dir que van ser molt ben acollits pels capellans del bisbat de Vic i pel bisbe Romà, que els va acompanyar en la visita al santuari de Montgrony juntament amb el seu secretari i el rector d'aquelles contrades.

Cada dia van celebrar l'eucaristia en un lloc diferent i l'ambient viscut entre el grup de preveres fou de germanor i de satisfacció en conèixer indrets en els quals alguns mai no havien estat. El temps els va acompanyar. Alguns dies s'hi van incorporar altres sacerdots de la diòcesi.

Fou una bona forma de viure la devoció a Maria arrelada en el mes de maig, coneixent alhora una mica més els tresors naturals i devocionals del bisbat de Vic.

Reunió de l'equip de la Delegació de Joventut

El dia 22 de maig l'equip de la Delegació de Joventut es va trobar a Sant Salvador de Torroella —a la UPP de Súria— per continuar treballant les línies d'acció de la Delegació. Després d'una experiència de Déu tan bonica com és el recés d'Efatà, convé un temps d'acompanyament, un temps d'anar descobrint qui és Déu per a nosaltres. Després de força temps resant i discernint què havia de ser la Delegació, han vist que la minivisió que millor defineix el treball de la pastoral juvenil és el de ser «Brúixola que guia els joves a les seves parròquies». Entenent la nostra realitat geogràfica rural, la Delegació de Joventut vol ser brúixola que guia els adolescents i els joves a trobar-se amb Jesús i a viure la fe en les seves parròquies. Aquesta brúixola tant serveix per al jove que ja té alguna vinculació a la vida cristiana (parroquial o d'algun altre tipus) com per al qui desconeix completament la fe. És una brúixola que funciona com un «hospital de campanya».

Manifest de Corpus de Càritas Diocesana de Solsona

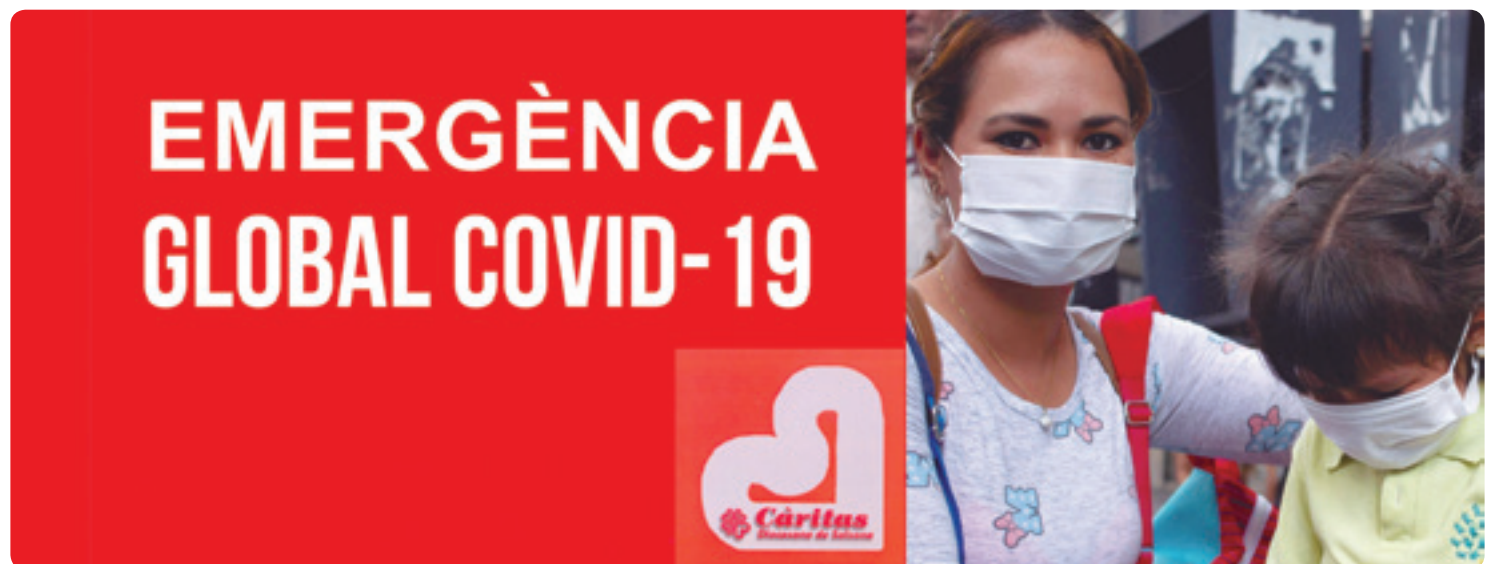
Càritas Diocesana de Solsona

Avui, festa de Corpus, com cada any celebrem també el Dia de la Caritat, aquesta vegada encara molt marcat per la pandèmia que ha provocat i provoca una situació social, sanitària i econòmica certament difícil. De nou, Càritas, seguint l'exemple de Jesús, ha continuat estant al costat dels nostres germans que ens necessiten.

Per això avui us volem recordar que certament s'ha acabat l'estat d'alarma, que sembla que, gràcies a l'esforç de tots, la pandèmia cedeix, però la emergència, l'alarma eco-

nòmica no s'ha acabat, malauradament és ben viva. Les peticions d'ajuda econòmica i de tot tipus han augmentat en les nostres Càritas, cada dia són molts els germans que truquen a les nostres portes, que necessiten el nostre ajut.

És per això que Càritas us demana, de forma molt especial, la vostra col·laboració econòmica, el vostre donatiu, el vostre suport, a fi de sostenir l'activitat caritativa que amb el vostre ajut duem a terme. Gràcies a l'avançada per ajudar-nos a ajudar.

Curs Nova Vida en format virtual

Des de l'equip de l'EESA Solsona us presentem un curs de formació, en format virtual, que oferim a tothom qui hi pugui estar interessat. Es tracta del Curs Nova Vida, un curs de primer anunci que forma part de la primera etapa del Programa de Formació de l'EESA Internacional, «Fonaments de la vida cristiana».

Tindrà lloc el cap de setmana del 12 i 13 de juny i serà impartit per membres de l'Equip Internacional de l'EESA. Els interessats a apuntar-s'hi poden contactar amb eesasolsona@bisbatsolsona.cat o per Whatsapp 629 42 86 83. Us informem també que els cursos de l'EESA es poden rebre tantes vegades com es vulgui, si es consideren interessants.

Informa: Teresa Gené, responsable de l'EESA Solsona.

L'abat de Montserrat resa perquè «acabi aquesta dura prova»

El 22 de maig el santuari de de Montserrat va invocar la intercessió de la Mare de Déu per la fi de la pandèmia. La iniciativa del papa Francesc, organitzada pel Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització, proposà Montserrat com un dels trenta santuaris més representatius del món.

Mentre s'encenien els ciris de l'altar, es va demanar que, «en comunió amb el Sant Pare, seguint l'exemple de les primeres comunitats cristianes en aquest temps de prova que vivim, elevem al Senyor per la intercessió de la Mare

de Déu la nostra súplica insistent per la fi de la pandèmia». Després del cant de la Salve Regina i les lletanies el pare abat pregà a la Mare de Déu per la fi de l'epidèmia. «Oh Mare de Déu, gireu envers nosaltres els vostres ulls misericordiosos en aquesta pandèmia del coronavirus, i consoleu els qui estan decaiguts i ploren pels seus éssers estimats morts, enterrats a vegades d'una manera que fereix l'ànima», va demanar dom Josep M Soler. «Mare de Déu i Mare nostra, pregueu per nosaltres a Déu, Pare de misericòrdia, perquè acabi aquesta dura prova i ressorgeixi un horitzó d'esperança i de pau.»

L'Espanyol agraeix a la Mare de Déu el seu ascens

La Mare de Déu de la Mercè va rebre fa uns quants dies la visita especial de l'equip de futbol del Reial Club Esportiu Espanyol de Barcelona.

Complint amb la tradició, els jugadors es desplaçaren fins a la basílica per agrair a la patrona de la ciutat l'ascens a primera divisió; una tradició que ja van fer l'any 1963 per primer cop.

El rector de la parròquia, el pare Fermín, va rebre a l'entrada la plantilla, acompanyada del cos tècnic i del conseller delegat del club, Josep Maria Duran. Aquest es mostrà agraït i content de continuar aquesta tradició.

La paternitat del sacerdot, segons Jacques Phillipe

Església de Barcelona / Montse Punsoda

Els preveres joves de Catalunya es van reunir a mitjan maig amb el P. Jacques Phillipe, el qual va parlar sobre la paternitat espiritual del sacerdot diocesà. La sessió va tenir lloc a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona.

El cardenal Joan Josep Omella va agrair al Seminari l'acolliment i va introduir el conferenciant, prevere de la Comunitat de les Benaurances. Jacques Phillipe és considerat un dels referents en l'espiritualitat catòlica, amb una extensa obra literària traduïda a divuit idiomes.

En la primera part de la seva intervenció, el P. Phillipe va exposar els aspectes més importants sobre la paternitat avui: un tema «delicat en el context

actual a causa de les situacions d'abús i també en plena discussió social». Va destacar com el sentit de paternitat en el servei sacerdotal comporta una gran responsabilitat, però alhora és una «font de gràcia i dona profunditat al ministeri». «Aquesta paternitat és una joia profunda, ja que veiem que, tot i els límits humans, podem portar la tendresa i l'amor de Déu als fidels. Això dona profunditat al nostre sacerdoci».

El sacerdot s'ha d'identificar amb Jesús, el Fill, i no amb el Pare. «Tal com diu Jesús —exposava l'orador—, «aquell que em veu a mi veu el Pare». A través de les nostres actituds ens hem de deixar configurar per Jesús i viure una transformació interior. Només així podrem representar el Pare», va dir.

Rocío Elvira,
nova presidenta
de l'ACO

«Estic il·lusionada, em sento compromesa i crec que el més important és que ens acompanyem en la construcció del Regne, un camí amb molts reptes, iniciatives i situacions que ens marquen el darrer any.» Aquestes han estat les primeres paraules que la nova presidenta de l'ACO, Rocío Elvira, va adreçar a la militància el 22 de maig, en el marc del Consell Extraordinari d'aquest moviment que forma part de la Pastoral Obrera. Casada i amb dues filles, i militant a l'ACO des de fa vint-i-cinc anys, compartirà la presidència amb Santi Boza.

Rocío Elvira, d'origen mexicà, va fer el doctorat en Sociologia a Madrid. Professionalment, la nova presidenta de l'ACO s'ha dedicat a la coordinació de projectes socials durant els últims vint anys: formació, projectes productius per a persones en exclusió social i amb discapacitat. Actualment està a la recerca de feina estable.

Amb cor de Pare (7)

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Acabo aquesta sèrie de glosses sobre la carta apostòlica *Patris corde* sobre la figura de sant Josep. Comento i invito a llegir el cinquè capítol, que tracta sobre el seu coratge creatiu. El Papa comença a parlar-ne dient: «Aquest sorgeix especialment quan trobem dificultats. De fet, quan ens enfrontem a un problema podem aturar-nos i abaixar els braços, o podem enginyar-nos-les d'alguna manera. A vegades les dificultats són precisament les que treuen a rel·luir recursos en cadascun de nosaltres que ni tan sols pensàvem tenir.» Llavors analitza els detalls d'aquesta actitud en Josep i en fa algunes aplicacions. M'aturo en la seva anàlisi i ho aplico al nostre gran repte com a Església.

En quasi tots els episodis dels evangelis en què es parla de sant Josep apareixen dificultats. El món no va acollir amb suavitat la bona notícia de la salvació de Déu. Jesús fou rebutjat i perseguit des del seu naixement. Déu va disposar que qui li feia de pare tingués coratge per a sortir-se de totes les dificultats. Que bonics els detalls que Jan Dobracinski imagina al voltant d'aquests esdeveniments en la seva obra *L'ombra del Pare!*

Què diferencia sant Josep davant les proves respecte a tants i tants lluitadors de la història (pares que s'han quedat sense feina, atrapats en una guerra o empesos a emigrar)? No el diferencia allò que pot «planejar, inventar, trobar». Allò que el diferencia és la seva atenció als camins que Déu li obre. Josep davant cada dificultat espera pacient que Déu li mostri la sortida i per inversemblant i difícil que sembli la segueix. Què pot haver-hi de més coratjós i de més creatiu que els camins que Déu mateix obre?

Nosaltres ens trobem en un moment difícil per a la missió que hem rebut. Estem minvats de forces, la ideologia imperant ens ridiculitza i ens persegueix, estem atra-

pats per mitjans pastorals que no funcionen. «L'Evangelí ens diu que Déu sempre aconsegueix salvar el que és important, amb la condició que tinguem el mateix coratge creatiu del fuster de Natzaret, que sabia transformar un problema en una oportunitat, anteposant-hi sempre la confiança en la Providència.»

Fa anys que escoltem allò que Déu ens mostra a través del magisteri del Papa, dels esdeveniments en el camí que anem recorrent i d'allò que el Senyor beneeix arreu. També intentem imitar la mateixa determinació de sant Josep, que després de cada somni «es va llevar, va prendre el Nen i la seva mare i va fer el que Déu li havia manat». És una aventura! A vegades fa vertigen! Però nosaltres volem ser els instruments de Déu per a salvar el nen —la fe— i la mare —l'Església— en aquesta hora greu de la història del cristianisme a la nostra terra.

